

Obrácení ministrantů

Otec Josef je ve farnosti už více než dvacet let. Po celou dobu byly v mariánském kostele májové pobožnosti. A bude tomu tak i letos. Po nedělní mši svaté zve kněz ministranty: „Přijďte na májové. S Pannou Marií obnovíme duchovní život u nás.“

Na první májovou přichází z patnáctky ministrantů pět. V dalších dnech kluků ubývá a koncem prvního týdne se modlí kněz u mariánského oltáře sám. Otce Josefa to velmi mrzí a trápí ho to. Připadá si jako Panna Maria bolestná, když ho bolí u srdce. Ke konci loretánských litaní si musí sednout. Nedokáže vstát, když má odejít k obvyklé adoraci. Vystrašené ženy se shlukují kolem něho. Jedna z nich volá mobilem o pomoc, když hlásí: „V kostele má náš pan farář velké bolesti v hrudníku, nemůže vstát. Máme strach, že omdlí.“

Rychlá zdravotní pomoc je tu brzy a za krátko muži v červeném oblečení vynášejí kněze na nosítkách z kostela do sanitky. Věřící jsou z náhlého kolapsu jejich velmi milovaného kněze zděšeni. Hned organizují celonoční adoraci. Na druhý den se stále někdo modlí u mariánského oltáře. Na večerní májovou se dostavuje kněz z vedlejší

farnosti a doprovází ho takřka všichni ministranti. Celá farnost prosí za svého kněze, aby přežil operaci srdce.

Na májovou chodí ministranti a mnoho lidí také v dalších dnech, i když se modlí růženec a litanie bez kněze. Vroucím srdcem zpívají ženy, muži i děti mariánské písně a věří, že Panna Maria může zachránit jejich pana faráře. V sobotu vyjíždějí ministranti na kolech do poměrně vzdáleného

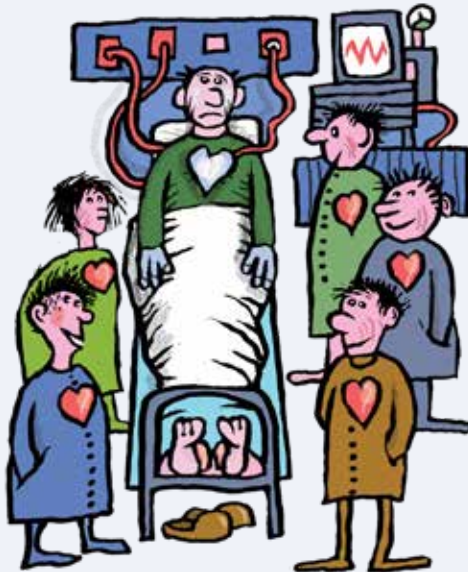
mariánského poutního místa. Tam klečí pod milostným obrazem Matky Boží a modlí se spolu růženec. Nejstarší z nich nakonec říká: „Panno Maria, je nám líto, že jsme otce neposlechli a nepřišli na májové. Teď víme, že to bolelo jeho i tebe. Prosíme tě, ať se uzdraví, a my už to nikdy neuděláme.“

Zprávy z nemocnice jsou postupně lepší a lepší. Smutné tváře farníků se vyjasňují, když jim otec děkan na třetí květnovou neděli oznamuje, že se otec Josef brzy vrátí domů. Čeká ho triumfální přivítání. Jaké? Žádné oslavné řeči. Na ně si kněz nepotrpí. Na májové ho vítá plný kostel lidí a všichni děkují Panně Marii, že je pan farář opět mezi nimi.

Otec Josef se poměrně rychle zotavuje a v posledních třech květnových dnech je v kněžském oblečení u mariánského oltáře. Zvládá dokonce i adoraci. Je šťastný, že se operace zdařila a on se cítí stále lépe. Při májových pobožnostech ho doprovází velká většina ministrantů, kteří se s ostatními lidmi modlí za duchovní obrodu jejich farnosti. Její farář se tiše modlí: „Děkuji ti, dobrý Bože, za nemoc, která pomohla vrátit ministranty do služby Matce Boží.“

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Ilustrace: Jiří Vančura

27. dubna tohoto roku

27. dubna tohoto roku (2025) měl být v Římě na Svatopetrském náměstí při Jubileu teenagerů svatořečen Carlo Acutis. Tenhle článek jsem psal s měsíčním předstihem zmíněné kanonizace, aby mohl vyjít v květnovém Tarsiciovi, a nikdo netušil, že zemře Svatý otec a svatořečení bude odloženo.

Carla asi všichni znáte, i v Tarsiciovi o něm byl už před pár lety článek i komix. Co tedy o něm ještě psát? Narodil se v Londýně (1991), ale Ital, protože se brzy po jeho narození rodiče stěhují do Milána, kde si užívá svého dětství a mládí. Užívá si ho ovšem tak, že chtěl nechtě žasnou všichni, kdo se s ním setkají. Nad čím žasnou, čím je Carlo „provokuje“, udivuje a přitahuje? Tím, co někteří pochopí dříve a jiní později. Tím, že se „skamarádil“ s Ježíšem natolik, že své přátelství s ním prožívá naplno, protože mezi opravdovými přáteli to ani nemůže být jinak.

Takovým Ježíšovým přítelem byl určitě sám Tarsicius před dávnými osmnácti stoletími. Ale nejen jemu se Carlo podobal. V jistém smyslu se podobal i svatému Janu Křtiteli, který, jak známo, se zaradoval při setkání s Kristem ještě před tím, než se narodil. Carlo tuto radost pocítil až po svém narození, ale také velmi brzo. Jeho maminka Antonia o tom říká: „Od svých tří let projevoval lásku k Ježíši a požádal mě, abych vstoupila do kostela a pozdravila ho. Nosil květiny Panně Marii. Díky němu jsem se přiblížila víře...“

Tak vidíte, jak je začátek cesty ke svatosti prostý a jednoduchý – stačí, když doma řeknete vašim, ať zajdou do kostela (pokud už to nedělají), řeknete jim, aby tam pozdravovali Pána Ježíše a sami tam chodíte také s květinou v ruce pro Pannu Marii. Vzdělání teologové vám asi řeknou, že je mnoho cest ke svatosti, a jistě mají pravdu, ale já si myslím, že takovouto ještě žádný z nich nepopsal.

Když bylo Carlovi sedm roků, přistoupil poprvé ke svatému přijímání. Maminka k tomu dodává: „V den, kdy se konala tato slavnost, přešel přes silnici pastýř s jehňátkem v náručí.“ Na tenhle den, kdy se poprvé setkal s Ježíšem v Eucharistii, nezapomněl do konce života ani Carlo. Bylo to 16. června 1998 v klášteře sv. Ambrože v Peregu. Velmi dobře si to pamatoval a toto setkání obnovoval každý den,

kdy přistupoval ke svatému přijímání při mši svaté. A na jednu vidíme další podobnost se svatým Janem, tentokrát s Janem apoštolem a evangelistou, který si i po mnoha letech na hodinu přesně pamatoval čas svého prvního setkání s Ježíšem: „Bylo kolem čtyř hodin odpoledne“ (Jan 1, 39).

A tak bychom mohli pokračovat. To, v čem se ale Carlo nepodobal žádným dosud svatým, bylo jeho zanícení pro počítačovou techniku, což je pochopitelné, protože je to věc zcela nová, minulým světcům neznámá. Potvrzuje to opět jeho maminka, která ho znala nejlépe: „Neuvěřitelné je, že pomocí ne právě nejlepšího počítače se mu podařilo dosáhnout na všechny kontinenty k tisícům vrstevníků. Webovými stránkami o eucharistických zázracích jim nabídl to, co bylo středem jeho života: Ježíše.“

Tyto webové stránky (www.miracolieucaaristici.org) jsem si otevřel a velice se mi líbily. Věnoval tomu tři roky pilné práce (ale nezapomeňme, že dělal i mnoho jiného dobrého). Zaujalo mě, že neuvádí jenom tzv. typické eucha-

ristické zázraky (například tehdy, kdy nastala při konsekraci proměna v opravdovou krev), ale třeba i takový, kdy přijde mladý nevěřící člověk náhodně do kostela, ve kterém právě probíhá výstav Nejsvětější svátosti, o čemž nemá do té doby tušení, co to je, a z kostela po čtvrt hodině odejde s vírou, kterou si uchová po celý život a zdárně ji pak šíří všude, kam přijde (příběh známého francouzského spisovatele a publicisty Andrého Frossarda).

Z Carlova života nejde také pominout pravidelnou modlitbu růžence, vnímavý vztah nejen k mladým, ale i k těm, které zrovna potkal na ulici a nikdo se o ně nestaral. Určitě by se o něm dalo napsat mnoho dalšího. I u nás o něm byly vydány knížky, tam se lze dočíst více.

Začátkem října 2006

mu byla diagnostikována akutní leukemie, několik dní poté 12. října 2006 v nemocnici v Monze zemřel. 10. října 2020 byl prohlášen za blahoslaveného.

V Assisi, které bylo jeho oblíbeným městem, je nyní pochován v prosklené rakvi, oblečený v džínách, teniskách asvetru. Jetov Santuariu della Spogliazione, poblíž místa, kde svatý František zanechal všechno, aby následoval Krista.

Věříme, že stejně jako slavný světec z tohoto města i Carlo se na nás nyní už usmívá z nebe a bude zvat všechny k přátelství s Ježíšem.

otec Jiří Barhoň

Foto: Zbyněk Pavlenský - Adobe Firefly

CROSS FORCE
AKČNÍ VÍKEND PRO MINISTRANTY OD 8 DO 15 LET

13.—15. ČERVNA 2025
PŘIHLAŠOVÁNÍ OD 20. DUBNA (18:00)
T. S. ARCHA RAJNOCHOVICE
CENA: 600 Kč (ministranti a členové SARKANDERU 500,-)

ARCHA.ADO.CZ/AKCE

BUĎTE BDĚLÍ, STUJTE PEVNĚ VE VÍŘE, BUĎTE STATEČNÍ A SILNÍ
1. KORINTSKÝM 16:13

MINISTRANTSKÝ TÁBOR
S KNIHOU PROROKA JEREMIÁŠE

3 900 Kč ZA OSOBU

Rokytnice nad Jizerou
28. 6. – 5. 7. 2025
PRO VŠECHNY KLUKY

- Mše svaté
- Ministrantské schůzky
- Hry
- Každodenní bobřáci

Více informací:
ministrantsky.tabor@seznam.cz

Akce je pořádána ve spolupráci s Diecézním centrem mládeže Litoměřice